

kevésbé jeles matematikai érzékű jogászok is látnák, hogy pl. 1 P 40 f. az illeték: de ez tulságosan egyszerű volna. Itt is elmondhatjuk, amit a régi katonai copf jelmondataképp neveltünk: miért tegyünk meg valamit egyszerűen, ha megtehetjük komplikáltan is?

F. P.

*

„Szent Kleofás, mily karaván“ kiált fel a néző, ha meglátja! Első pillanatra ádáz dulakodásnak látszik, ahol kar kar ellen feszülve, küzd; csak aki analitikus vizsgálódásba bocsájtkozik, állapíthatja meg, hogy e hullámozó dühös tömeg egy igen jámbor ügyben fáradozik: értesítést vár naponta 10 és 11 között a központi járásbiróság irattárában sok-sok ügyes-bajos izzadó budapesti ügyvéd. Bizonyára sokan és sokfelét irtak már arról, hogy mennyire nem irigylésreméltó annak az ügyvédnek a helyzete, aki az irattárban, vagy az I. emelet 125. sz. Pk.-irodák valamelyikében akar valamelyes felvilágosítást kapni, sajnos ez a téma azonban annyira fájdalmasan aktuális, hogy nem lehet azt elég sokszor szóvá tenni. Minduntalan felmerül ugyanis a kérdés: mit csináljon az az ügyvéd, aki a mai nehéz gazdasági viszonyok között nincsen abban az előnyös helyzetben, hogy jelöltet, vagy más segédszemélyzetet tartson, egy nap, amikor mondjuk két tárgyalása van, egy fizetési meghagyás jogerejéről szeretne meggyőződni az irattárban, utána szeretne nézni egy sorrendi végzésnek a Pk.-irodák valamelyikében és egy kielégítési végrehajtás kalandos sorsának is szeretne végére járni, — amelyet ezelőtt 5—6 nappal adott be, s amelyet nem egészen egyezően a Végrehajtási Törvény szellemével, egy hét múlva is gyakran hiába vár vissza, hogy fogatósíthassa. Ugyebár ez még mindig nem egy amerikai iroda napi seontroja, s míg ezt a pár dolgot elvégezte: várt, kért, könyörgött, boszankodott, élcelt, elrohant, visszajött és ha szerencséje volt, meg is kapta a kívánt felvilágosítást. De mindenestre lekéste közben legalább az egyik tárgyalást. Külön rémregényt lehetne írni arról, hogy a Járásbiróságon 10-es tárgyalások 11-kor való megkezdése ma már megszokott és mindennapi dolog. Közbevetem azonban, hogy minden tiszteletem azoké a bíraké és hivatalnokoké, akik a túlmunka e malmaiban őrlődnek, mert ezek minden igyekezetük ellenére is, ha csak a bibliai Sámson emberfeletti erejével nem rendelkeznének, többet tenni és dolgozni nem tudnak. S aki néhanem cikkemét el is olvasná, már is hallom a kritikát, mint Alfréd Kerr multkorában mondta: „am besten nichts neues“. Ezzel a kérdéssel már annyit foglalkoznak az illetékesek, a Kamara, a Minisztérium s ez a dolog olyan nehéz, hogy erről ismét írni kár. Nem tehetek róla, erre csak egy igen egyszerű válaszom lehe: mikor a gymnasiumban nem tudtuk leckénket.

az örök kifogás ez volt: „de kérem, én tanultam!“ S erre az örök felelet ez: „bánom is én, hogy tanult, ne tanuljon felőlem — csak tudjon!“ Hát kérem alázatosan, — amíg a Kamara és a Minisztérium csak tanulni fogja a kérdést, mi pedig naponta keservesen tapasztalva, tudni fogjuk, hogy a Járásbírószágon a helyzet változatlan, addig méltóztassék nekem is megbocsájtani, ha erről az egető témáról még mindig szó-szátyárkodom. Vajha abból a nagyszerű munkakedvből, amely ily hamar megalkotta *ezt* a javaslatot az okirati kényszerről, melynek *igy* nyilván kevés a haszna, jutna egy-két atomnyi ennek a problémának a megoldására is, amelyre oly nagy szükség volna, hogy itt sürgősen segíteni kellene, mert a jelenlegi helyzet tarthatatlan. Ami az idevonatkozó propozíciót illeti, — átengedem olyanoknak, akik már régebben járók nálamnál a törvénykezés göröngyös utjait, erre a márciusi anketon amugy is bő alkalom nyílik majd. Nekem tehát ezuttal egy sürgős és tiszteletteljes indítványom van, aki szavaimat netán költői tulzásnak itélné, győződjék egyszer meg mindenek igazságáról. Buddháról mesélik, hogy még Sidhártó herceg korában, egyszer atyja kertjében sétálva, egy szegényt, egy beteget és egy nyomorékot látott és ez úgy megindította, hogy eljegyezte magát későbbi nemes hivatásával. Arra kérem tehát az erre illetékeseket, — nézzék egyszer mindezt meg, — lássák meg a szegényt, az elkinzottat az ott eljáró ügyvédekben, — a beteget, a nyomorékot ez intézmények jelenlegi beosztásában — és segítsenek rajta!

Klár János dr.

Dr. Friedrich Schöndorf, a breslaui egyetem tanára és a keleteurópai intézet jogi osztályának vezetője mély elgondolásokban bővelekedő előadást tartott az európai magánjog egyesítésének lehetőségéről és módszereiről. Előadása során plasztikusan fejtette ki, hogy az egységesítés által egyes nemzeti jogi sajátosságok veszendőbe mennének ugyan, de ennek dacára ugy jogi, mint politikai és nemzetgazdasági szempontból az egységesítés mellett kell állást foglalni, mert ennek várható előnyei sokszorosan felülmulják az esetleges hátrányokat. Az egységesítés azonban csak meghatározott területen, egymással rokon kultúrcsoportok között jöhet létre. Európában három ilyen nagyobb kultúrcsoport különböztethető meg, ezek közül a skandináviai kultúrközösség az egységesítésnek már igen előrehaladott stádiumában van. A román kultúrközösség jogának alapja a francia jogalkotás, míg a középeurópai kultúrközösségben Németország, Ausztria és Magyarország foglalnak többek között helyet. Az azonos kultúrcsoportok között sem lehet azonban szó a jog egységesítéséről, hanem csakis